

ΔΕΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΤΑΚΗ ΚΥΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟ

Κύλιση προς τα κάτω για να τα δείτε..(Scroll Down)

Ο ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ

====

Εδώ τελειώνει η αναδρομή, σβήνουν αργά οι μνήμες
εκείνων που περπάτησαν της νιότης τον καιρό.

Καιρό που ζωγραφίσανε αγνού ποιητή οι μνήμες,
του Δημητράκη που ενδημεί «έν τόπω χλοερώ».

Μας είπε για του Μονογιού τα ευρήματα τα τόσα,
του φωτογράφου Κόκκινου τα έξυπνα ρετούς,
για κείνους που χαθήκανε και που ξανανταμώσαν,
για ανθρώπους που έσκιαζε η ζωή κι ανθρώπους
θαρρετούς.

Για γλέντια που γινόντουσαν απάνω στον Σαν Τζώρτζη
μαςμίλαγε και δάκρυζε κοιτάζοντας αλλού.

Το μπαξεβάνη παίναγε συχνά – πυκνά τον Τζώρτζη,
που στη ταβέρνα μέθαγε του Γιώργη του Μπελλού.

Θάρθουν καινούργιές Κυριακές, νέα θα ανοίξει αυλαία
μα όλα θα είναι συνέχεια του ίδιου παραμυθιού,
που θα θυμίζει σινεμά παλιό του Δασκαλέα,
θεία του Πρόκου δοξαριά κι ιδρώτα του Μαθιού.

Ανάθημα στα εκατό χρόνια

απ' τη Μικρασιατική Καταστροφή

Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΞΕΡΙΖΩΜΟΥ

====

Φέτος είχανε ορίσει τα καλαμπόκια,
να δέσουνε καρπό στο υστερόγραφο
του θέρους απάνω.

Και 'κείνοι, με τις ευλογίες των άλλοτε θεών,
τη στράτα πήρανε της ξερολιθιάς,
τρέχοντας με τα πόδια του Ενός, οι Μυριάδες,
ότι τους είχανε πάρει στο κατόπιν
οι Πένητες με τα γιαταγάνια
και τις μελαχρινές κραυγές τις στεντόρειες.

Αχ, και μήτε Μάης, μηδέ Απρίλης
μπροστά τους να διαβούνε!
Μόνο αρές, που ο θυμός επαλήθευε,
μόνο βόγγοι δυσνόητοι
και ανάσες γεμάτες στιχομουθίες.

Και τότε τα παιδόπουλα νιώσανε
τις ματιές τους να περνάνε στην εφηβεία
και να σταυρώνονται μέσα στα μάτια των άλλων.

Και τότε οι ιερουργούντες
βαστώντας παραμάσχαλα την αγιαστούρα του
πεύκου,
έπεμψαν δέσμες ψαλμών,
που ως θυμίαμα περιέλουσαν
την κυκλική Δόξα του θόλου
και τον ανεικονικό διάκοσμο
στα εσωράχεια των τόξων.

Και τότε το δάκρυ μέσα σε όλων τα μάτια
εσήκωσε κυματισμό.

Και των παλαιών ανομιών οι δυσοσμίες
κρύφτηκαν πίσω από το γιασεμί.
Και το Αίμα του Αμνού στα βημόθυρα είπε:
«Μακάριοι οι δεδιωγμένοι».

Και οι εναπομείναντες, ψηλοί ως τα τώρα,
ανεμίζοντας κόμες λευκές, πέρα απ' τον ασβέστη,
παραμείνανε ν' αμολύσουν τις γούμενες
και τις λαντζάνες των τρεχαντηριώνε,
νιώθοντας τα βλέφαρά τους
να υποκύπτουν σε νύστα θανάτου.

Και όλες μεμιάς οι γυναίκες
στα γαλετόμπρικα και στις νάβες
τίναζαν με τις μαντήλες τους
το σκοτάδι να φύγει.
Ότι η ώρα τούτη νύχτα δεν ήτανε.
Μόνο μέρα ντυμένη σε πένθος!

Η ΛΙΘΙΝΗ ΜΑΡΚΙΖΑ

====

Απόψε δε μιλώ για σένα κύμα,
που νικημένο απ' την άπνοια αργοσβήνεις,
προτού περήφανο ξεσπάσεις σε άγρια ακτή.
Δακρύζω όμως που ξεχνιέται ένα ποίημα,
την ώρα της ζωής και της ευθύνης,
λίγο πριν γίνει ένας ψίθυρος στ' αφτί.

Μου 'γραφες ανορθόγραφα με αιθάλη
«καλωσορίσματα» στη λίθινη μαρκίζα,
Σειρήνα, πριν στα είκοσί σου μπεις.
Μα το λιμάνι ήρθε ολοκαίνουργιο στο κιάλι,
όταν εμένα οι μηχανές μου αναποδίζαν
κι όταν στο πρόσωπο με ράπιζε ο Γαρμπής.

Όταν θ' αρχίσει η τρίτη πράξη, θα είσαι απούσα,
αλλοτινή κεντήστρα επιταφίων,
φωνούλα αδιάφορη της κοσμοσυρροής.
Και τώρα ο Μάης με γαλιφιές κι ανέμου λούσα
καταλαγιάζει τις φωνές των θεωρείων
της μισής παράστασης, που πρόλαβες να δεις.

Βγήκε στη γειτονιά μου ένα φεγγάρι,
ένα φεγγάρι που φωτάει, μα δεν ζεσταίνει,
ένα φεγγάρι ίδιο με τόπι από πανί.
Εγώ όμως ψάχνω να 'βρω έν' αγκωνάρι,
για ν' ακουμπήσουν της ζωής οι αποκλεισμένοι
και όλοι εκείνοι, που δεν έχουνε φωνή.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

====

Καιρός να φύγουμε, φίλε μου, για ένα ακόμα ταξίδι,
τώρα που οι στερνές προσδοκίες
γεφυρώνουν τις ματιές μας.
Τώρα, που οι μέρες μας απόχτησαν ένα χρώμα χειμώνα.

Πάμε να ξανασυναντήσουμε τη νιότη μας
μαζί με όλα τα παλιά της συντρίμμια.
Πάμε να ξανανιώσουμε την ονειρική διάχυση
των χρωμάτων και των ήχων
και να ξαναδούμε να διατρέχουν τον ουρανό μας
φεγγάρια της ημέρας δίχως απόνερα.

Να αρμενίσουμε μαζί, πάμε
στης ψυχής μας τα αβαθή,
κάτω από τη στίλβη των άστρων.

Έλα τώρα να ξανανταμώσουμε, φίλε
τους καλούς παλιούς μας συντρόφους,
΄κείνους με τα βρεγμένα χαμόγελα
και την χωρίς ηλικία ηρεμία των ματιών τους.

Πάμε να φτιάξουμε καινούργιες αναμνήσεις
και ν' αγκυροβολήσουμε σε πλάτη αχαρτογράφητα,
όπου κάθε κύμα με την αρμύρα του,
όπου κάθε κραυγή με το ανάστημά της.

Μας περιμένουνε σιωπηλές αποβάθρες
με παραταγμένους άφορτους συρμούς,
που θα διακόπτουν το έκταμά τους
ψηλών κινούμενων γερανών ρέοντες ίσκιои.

Εκεί, οι ομιλίες μας θα διαχέονται στον άνεμο.
Και εκεί, όταν θα αναστενάζουμε
θα αναδύονται από μέσα μας
όλα της καρδιάς μας τα μινόρε.

Καιρός να φύγουμε, φίλε μου,
για ένα ακόμα ταξίδι.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΑΥΤΟΙ ΜΟΥ...

====

Με την ανάστροφη της κόψης του σπαθιού
θα κάνουμε, είπαμε, τον κόσμο να γυρίσει,
συ αναγνώστης κάθε νέου παραμυθιού
κι εγώ να στέλνω την καρδιά να πολεμήσει.

Μα, μας φυλάκισαν σε χρόνους χαλεπούς
σαν το τοπίο μεσ' στο πλαίσιο κορνίζας.
Τώρα, πεσμένου δένδρου δρέπεις τους καρπούς
κι ακολουθώ εγώ τις διαδρομές της ρίζας.

Και στις ζωής τη μακρινή σαρακοστή,
που φτιασιδώνουμε μ' αλήθειες κάθε ψέμα,
«Χριστός Ανέστη» μη γυρεύεις ν' ακουστεί,
όταν το αίμα δεν τσουγκρίσει με το αίμα.

Με γιαταγάκι, με σφεντόνα, με γροθιά,
έτσι θεριεύουνε και γράφονται οι μύθοι.
Με κούφια λόγια και μ' αναίμακτη σπαθιά,
όλα λιγνεύουνε και χάνονται στη λήθη.

Γίναν τα λόγια της οργής και της φωτιάς
στίχοι ακριβοί, που πελεκίσθηκαν στο χρόνο.
Πάλι αστραπές και ουράνια τόξα κυνηγάς
και εγώ θυμάμαι τα φεγγάρια και ματώνω.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

====

Θα πω τραγούδι της καρδιάς για κείνους που `ναι μόνοι,
που νιώθουν τις ελπίδες τους τις νύχτες να γερνάν
και για τους άλλους, που η ζωή τη νιότη τους βαλτώνει,
αυτούς, που γονατίζουνε κι εκείνους, που πονάν.

Απ' την πλατεία ακούγονται τραγούδια κι ομιλίες,
όμως, μόλις ανάβουνε τα φώτα της αυγής,
τριγύρω όλα χάνονται σαν τις ρηχές φιλίες,
μιας μίζερης, τυραννικής, εφήμερης ζωής.

Σε υγρό χαρτόνι ο άστεγος ριγά στο κρύο αγιάζι,
καθημαγμένος άγιος του ταπεινού λαού,
στο ίδιο πάντα όνειρο σταυρώνεται κι αγιάζει
μεσ' στη ζεστή την αγκαλιά ενός θνητού θεού.

Και συ, όταν αργόπινες στα καπηλειά τα βράδια,
ακούγοντας τριγύρω σου να πέφτουν μπαλοθιές,
των δυο χεριών σου τις πληγές, ίδιες Χριστού σημάδια,
ως άλικα τριαντάφυλλα έκρυβες στις γροθιές.

Στην κάθεμιά σου προσευχή υπόταζες τον ήχο
στο φτωχικό γιατάκι σου και ξέφευγε ο νους,
απέριπτος ο λόγος σου σαν σύνθημα σε τοίχο
αρμένιζε σ' ακύμαντους, γκρίζους ωκεανούς.

Κύλησε όλη σου η ζωή φραγγέλιο και τουφέκι,
φυγή, οδύνη, σιωπή και δάκρυ αρμυρό,
ώσπου ο καιρός σ' οδήγησε τρεις ουρανούς παρέκει,

να δεις πώς ζωγραφίζεται ... μια τρύπα στο νερό!

ΑΝΤΕ ΓΕΙΑ

====

Οι αδέσποτες ματιές σε προσπερνούσαν
των κοριτσιών, που 'χανε ζώσει το βαγόνι.
Έφευγες και μαντήλια δεν κουνούσαν,
στις ράγες φτυάριζαν τον ήλιο και το χιόνι.

«Θα φύγω, άντε γειά,
χωρίς επιστροφή»,
είπες, κι έφερες μια
ζεϊμπέκικου στροφή.

Της γυάλας το νερό δε στο αλλάξαν,
θαμπά έβλεπες το πλήθος να περνάει,
χαμόγελα νεανικά σου τάξαν,
να 'χεις εδώ που ως και ο μορφασμός γερνάει.

Κεντάει ο ουρανός
μ' αυγές και δειλινά
τη στράτα καθενός
που πάει στο πουθενά.

Φεγγάρια και παγώνια μέσ' στην πάντα,
σαράγια και ουρί του παραδείσου.
Μα, όταν παράδινες το πνεύμα σου για πάντα,
δυσ άδειες σύριγγες καρφώναν το κορμί σου.

* Ένας εξορκισμός στη μάστιγα των ναρκωτικών.

Ο ΤΟΙΧΟΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

====

Το διάβα μας φωτίζει του λιανού κεριού αχτίδα
στο αιώνιο ταξίδι ακούσιας διαδρομής.

Και τα όνειρα τυλίγει παλιά εφημερίδα,
που γι αποδράσεις γράφει κι εγκλήματα τιμής.

Στον τοίχο των Θαυμάτων μεσίστια ανεμίζει
ωραία μα ξεχασμένη άλικη παρθενιά.

Κι η στοιχειωμένη κόμη αναριγά κι ασπρίζει
ζουμπούλι το ζουμπούλι, χιονιά με το χιονιά.

Στο τέρμα της λιακάδας καλικάντζαροι γλεντάνε,
άσεμνα λεν τραγούδια στη μέθη της ρακής.

Μα αετόπουλα ραμφίζουν, σύννεφα ενώ κρατάνε
ψωμί κάτω απ' τη γλώσσα κι ήλιο της Κυριακής.

ΑΠΑΓΚΙΟ

====

*Άλλοι απαγκιάζουνε τις νύχτες στα μουράγια,
Άλλοι μεθάνε σε άδεια καπηλειά
Και εσύ γυρεύεις να σου λύσουνε τα μάγια
αυτοί, που αιώνια κατεβαίνουνε σκαλιά,
κι αυτοί που χρόνια στη μεσόχτιστη ζωή τους
την προχωράνε ψαλιδιά την ψαλιδιά.*

*Φυσά ο Μαΐστρος και ξεφτίζει το φεγγάρι,
μα λησμονάς την προφητεία του σφυγμού
και πότε γίνεσαι θεός, πότε σφαχτάρι,
πότε γραμμούλα ενός ατελείωτου αριθμού,
μέχρι το βλέμμα πινελιά να ξαναπάρει
αγνογαλάζια κάποιου επομένου ουρανού.*

*Ένα γεράνι θα επιπλέει στο χαμομήλι,
Στο καφεδάκι θα' ναι η γεύση πικρή,
Το πέρασμα σου θα σκιάζει μια ανθοστήλη
Και 'δω στο χώμα που ματώναμε μικροί,
Θα σε σκεπάσουνε ξερές πευκοβελόνες
Μια μέρα ηλιόφωτη κι ωραία σαν Κυριακή.*

ΟΙ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΟΙ

====

Με ευχή γονιού και μ' ένα δίσκο Καζαντζίδα
κινά η Ροδούλα με τ' αδέρφια της τα άλλα,
της ξενιτιάς της το ατέρμονο ταξίδι,
που πότε όνειρο η ζωή, πότε κρεμάλα.

Κούκλα νεκρή σ' όλο το είναι της βαμμένη,
στης Ολλανδίας ξεπουλιέται τις βιτρίνες,
την αθωότητα θυμάται τη χαμένη
και στο μυαλό ανακυκλώνει λάθος μνήμες.

Χάνεται η δούλεψη στο ρήγα και τα ζάρια
στις μπαρμπουτιέρες του Αμβούργου και στις λέσχες
και σ' αποθήκες και παράνομα πατάρια
που πασαπόρτια δε ζητούν και «πόθεν έσχες».

Ξέσκεποι δρόμοι κι ο αέρας καμπουριάζει,
μα απ' τα σφηνάκια και την κόκα παραπαίει.
Στα ίδια μπαρ πάντα μεσάνυχτα συχνάζει,
ώρα της νύχτας, που ψωνίζουνε οι γκέι.

Πράσινοι οι τοίχοι του κελιού του από τα βρύα,
στο τζαμί πάνω η σελήνη αντιφεγγίζει.
Χρόνια μπρος-πίσω κάνει βήματα δύο-τρία
σαν το ψωμάκι μεσ' το πιάτο π' αρμενίζει.

Σε εσοχή τα κρύα πόδια του ζεσταίνει
με την ανάσα η σκυλίτσα του η Εύα,
όπως με σύριγγα απ' το δρόμο μαζεμένη,
μεσ' το ψιλόβροχο πασχίζει να βρει φλέβα.

** τα βρύα: μικροσκοπικό φυτό σε σχήμα χλοροτάπητα
που φυτρώνει σε υγρές επιφάνειες.*